

Tempora Nostra

28e Jaargang, nummer 3, december 2016

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	3
Beekvliet gaat verbouwen	7
In Memoriam Jeroen Oerlemans	9
Hoe is het toch met	11
Oud-Beekvlieters in het nieuws	16
Huidig Beekvliet in het nieuws	23
Levensverhalen in drie minuten	26
Trots op prijs 'heerom' Knippenberg	33
Mijn verhaal	35
Tempora Nostra 1991	41
Personalia	44
Colofon	46
Antwoordcoupon	47

Leden van Nuncce Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Soms zou ik zomaar de indruk kunnen wekken, dat ik ten prooi ben gevallen aan een ongeneeslijk schoolnostalgie. Zeker als ik beken de afgelopen dertien maanden vier Beekvlietgerelateerde reünies bezocht te hebben: de grote reünie eind 2015 bij het 200-jarig bestaan, twee klassenbijeenvolgen, respectievelijk van de examenjaren 1966 en 1967 en tot slot nog een Nijmeegse dispuutsreünie, waarin zich ook enkele oud-Beekvlieters bevinden. Waarom ook zelfs twee klassenreünies? Wel, die eer viel me te beurt, omdat ik een keer gedoubleerd heb. “Ach, elk nadeel heb zijn voordeel,” zei mijn voetballende leeftijdgenoot Johan Cruijff al.

Meningen over de zin of de aantrekkelijkheid van een reünie kunnen nogal uiteenlopen, uiteraard ook afhankelijk van je beleving van je schooltijd. Er wordt bovendien vaak gezegd, dat alleen de mensen met een succesvol levensverhaal komen opdagen. Sommige jaargenoten moet je over de streep trekken om ze te laten ervaren dat we toch eigenlijk allemaal hetzelfde soort mensen zijn gebleven en dat er nooit iets bestaat om je voor te generen. Misschien zijn bepaalde eigenschappen ‘uitvergroot’ of zijn andere juist wat milder geworden. De branieschopper van toen heeft zich ontwikkeld tot een evenwichtig individu en de timide buitenstaander tot een sterke persoonlijkheid. Een ding is zeker: afwezigheid van klasgenoten, om welke gerespecteerde reden dan ook, wordt altijd jammer gevonden. En dan laten we de uitspraak van de cynicus maar voor wat die is: “Och, waarom zou je naar een reünie gaan, op Facebook kun je ook zien hoe oud en lelijk iedereen geworden is.”

Natuurlijk hadden al die gedenkwaardige samenscholingen, naast verschillende belevingen, ook veel overeenkomsten. Sommigen van ons hadden elkaar zo’n 50 jaar niet meer gezien. Maar het is onvoorstelbaar hoe snel je de vertrouwde gezamenlijkheid van toen terugvindt. Je pakt de draad gemakkelijk op bij het punt, waarop ons gemeenschappelijk gedeelde leven van toen eindigde. Het bijzondere van het weerzien zit echter toch vooral in de persoonlijke verhalen die getuigen van rijkgevlude en soms bewogen levens. En of ik daarvan dan ook maar een verslag wilde schrijven, welk verzoek met een slim lokmiddel werd ingekleed: ‘Je bent tenslotte redacteur van Tempora Nostra.’ Ik had aan mijn onontkoombare toezegging slechts één voorwaarde verbonden: allemaal lid worden van de reünistenvereniging!

Natuurlijk ontbreken in deze tempora Nostra de rubrieken met nieuws over huidige en oud-Beekvlieters niet. Naar aanleiding van de dood van de alom bekende Jeroen Oerlemans besteedt redactielid Reggie van Genuchten als zijn oud-klasgenoot zelfs een speciale herinneringsbijdrage. Hoewel je vooral in de decembermaand geneigd bent tot analytisch terugblikken (memoria manet), zie ik ook uit naar een sprankelend 2017. Veel leesplezier gewenst.

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

Beekvliet bij de tijd

door Patrick van Aarle

Schooljaar 2016-2017 begon weliswaar pas in september, maar desondanks met tropische temperaturen: de leerlingen kregen zelfs twee dagen verkort les vanwege de warmte. Het jaar was kort daarvoor gestart met een recordaantal van 827 leerlingen, van wie 148 brugklassers, klaar voor hun nieuwe avontuur. Het was roostermakers Leijten en Gijsbers met veel pijn en moeite gelukt om dit jaar nog alle lessen binnen de beschikbare lokalen in te passen – al krijgt één cluster noodgedwongen een uur beeldende vorming op de kamer van de rector. De wetenschap dat de examenlichting (94 leerlingen) met afstand de kleinste jaarlaag van de school is en het aantal leerlingen volgend jaar dus nog groter zal zijn, maakt verbouwen nu snel noodzakelijk. Elders in dit blad is te lezen over de plannen die daarvoor momenteel ontwikkeld worden en al komende zomer in praktijk zullen worden gebracht. Leuk detail: er zijn veel oud-Beekvlieters bij betrokken – ‘oud-Beekvliet bouwt nieuw Beekvliet’ werd al ergens opgetekend. Ook dit jaar weer enkele nieuwe gezichten in het personeelsbestand: Jikke Bastiaansen is de nieuwe docente maatschappijleer. Helemaal onbekend met Beekvliet was zij niet: haar schoonvader is Kees Quinten – een naam die we niet hoeven toe te lichten aan onze lezers. Daarnaast zijn Nienke Toeter (Kunst), Rick Soeters (Aardrijkskunde), Joep Teulings (LO en wiskunde, een bijzondere combinatie!) en Teun van Schaaijk (geschiedenis) verwelkomd. Joep en Teun kenden we al: zij liepen vorig jaar stage op Beekvliet.

Profielloop

Het leek erop dat we dit jaar rustig aan het nieuwe schooljaar konden beginnen; een heel verschil met een jaar geleden, toen Beekvliet in rep en roer was om het 200-jarig bestaan op grootse wijze te vieren. Maar de sportieve Beekvlieters konden ook nu meteen aan de bak: zesdeklassers David Mornout en Robin Bogers organiseerden in het kader van hun profielwerkstuk op 25 september in Gemonde een hardloopevenement dat ze toepasselijk ‘Profielloop’ hadden gedoopt. Alles hadden ze zelf geregeld: vergunningen, accommodatie, verkeersregelaars, parcours, drumband en niet te vergeten: deelnemers! Ruim 200 hardlopers werden op een zonnige zondagochtend door Saskia Weltevreden, mentor van beide heren, weggeschoten voor 5,5 of 11 km over een mooi parcours in het buitengebied van Gemonde. Ook was een ‘kidsrun’ van 1 km opgezet. Er waren veel Beekvlieters

Mentor Saskia Weltevreden lost het startschot bij de Profielloop van David en Robin.

4 onder de deelnemers en vrijwel iedereen was zeer te spreken over het evenement en de organisatie ervan. Wie weet volgend jaar editie 2?

OMO 100 jaar

De vereniging Ons Middelbaar Onderwijs (OMO), de overkoepelende onderwijsorganisatie van een zeer groot aantal scholen voor voortgezet onderwijs in Noord-Brabant, waartoe ook Beekvliet behoort, bestaat dit jaar 100 jaar. Dat wordt op diverse manieren gevierd. In het voorjaar zullen alle 6800 medewerkers van alle aangesloten scholen dit jubileum vieren, maar leerlingen gaan uiteraard voor: in november mochten per OMO-school drie vierdeklassers een week lang mee naar Rome. De Beekvlieters die dit voorrecht ten deel viel, waren Jip de Man, Linde Lokin en Simon Knüwer, allen uit 4A.

Extra's

Op Beekvliet maken veel leerlingen gebruik van de mogelijkheden van versterkt talenonderwijs, via de Goethe- (Duits), Delf- (Frans) en Cambridge-programma's (Engels). In de zomervakantie waren de uitslagen vanuit Cambridge officieel binnengekomen, dus werden de bijbehorende certificaten dit najaar uitgereikt aan de deelnemende leerlingen. Drie vierde klassen ontvingen het Advanced Certificate,

een bewijsstuk waarmee je wereldwijd kunt aantonen Engels op het zogeheten C1-niveau te beheersen. Twee vijfde klassen hadden het examen gehaald voor het Proficiency Certificate, het allerhoogste C2-niveau. Docente Engels Saskia Weltevreden benadrukte bij de uitreiking nog eens dat het heel bijzonder is dat zo veel leerlingen op Beekvliet deze trajecten volgen: “Bij het examenbureau van Cambridge vinden ze het uitzonderlijk dat we op Beekvliet elk jaar weer zo’n grote groep examenkandidaten hebben. (...) Wij zijn trots op jullie!” Er was dan ook taart...

Niet alleen op het gebied van de (reguliere) talen zijn er allerlei extra’s te doen op Beekvliet. De coördinatoren van het verbredingsprogramma in de onderbouw plaatsten begin september een oproepje op Facebook waarin ze oud-leerlingen vroegen of ze het leuk vonden om een workshop van enkele lessen te komen geven over hun huidige studie of vakgebied. Met overweldigend succes: er kwamen bijna 20 aanbiedingen binnen van oud-Beekvlieters die dolgraag iets wilden komen doen op ‘hun oude schooltje’. Zelfs vanuit China, Denemarken en Engeland kwam een idee binnen (‘maar dan graag volgend jaar, want ik zit nu in het buitenland’). Inmiddels is hieruit een programma samengesteld waaraan leerlingen uit klas 1 t/m 3 in de loop van het schooljaar kunnen gaan deelnemen, variërend van diergeneeskunde tot bouwkunde. De eerste in de reeks was oud-leerling Tim Mooren

Tim Mooren (2014) en zijn groep ‘verbreders’ van de cursus presenteren

(2014) die een dag lang een workshop over presentatievaardigheden gaf aan twaalf leerlingen uit klas 2 en 3. Wie weet wordt 'oud-Beekvliet doceert huidig Beekvliet' wel een blijvertje in het aanbod?

Bijzondere kampioenen

In deze rubriek is wel vaker ruimte voor bijzondere prestaties die door leerlingen of personeelsleden in of buiten school worden neergezet. Olympiades, sportprestaties, van alles komt voorbij. Dit najaar voegen we daar twee bijzondere prestaties aan toe in categorieën die we niet zo vaak tegenkomen in de Beekvliet-annalen:

Begin oktober werd Rivaldo van de Westelaken uit klas 3 Nederlands kampioen karten in de 125cc-minimax-klasse. Hij was over acht wedstrijden op kartcircuits in Nederland, België en Duitsland de beste.

En Beekvliets docent muziek, Silke Jansen, heeft vlak voor de zomervakantie deelgenomen aan de World Choir Games in Sochi (Rus), als lid van het Fontys Jazzkoor. In de categorie jazz behaalde ze met haar koor goud en werden ze dus wereldkampioen.

Kortom: ook op het 201-jarige Beekvliet is nog steeds van alles te beleven. Op naar 2017!

Rivaldo van de Westelaken: Nederlands kampioen 125cc-minimax

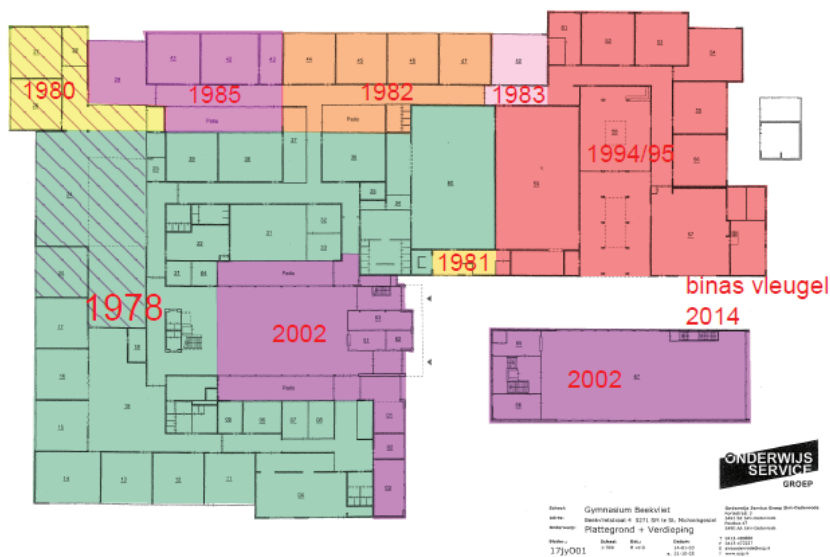
Beekvliet gaat verbouwen

Door de stijging van het aantal leerlingen in de afgelopen jaren - inmiddels behoorlijk meer dan 800 - en door het feit dat het oudste gedeelte van het gebouw (daterend van 1978) hier en daar wat mankementen begint te vertonen, ziet Gymnasium Beekvliet zich genoodzaakt te gaan verbouwen. Rector Carla Faassen bericht over de huidige stand van zaken van de verbouwing, die komende zomer al van start zal gaan.

door Carla Faassen, rector

De vereniging OMO (Ons Middelbaar Onderwijs, waaronder Beekvliet valt) heeft aan de Stichting Mevrouw Meijer gevraagd om voor het gebouw van Gymnasium Beekvliet een programma van eisen en wensen (PVE) op te stellen. Het uitgangspunt hiervan was dat het gebouw in grote lijnen goed voldoet, maar dat er enkele aanpassingen noodzakelijk of wenselijk zijn voor de toekomst (renovatie). Daarbij stijgt ook het aantal leerlingen, waardoor er vanaf het schooljaar 2016/2017 een tekort aan lokalen ontstaat.

De input voor het concept-PVE komt uit vier bronnen. OMO en Gymnasium Beekvliet leverden de basisgegevens aan over het gebouw (cijfers, plattegronden, bouwgeschiedenis, budget) en de leerlingenprognoses die

mede de kwantitatieve opgave bepalen. Stichting Mevrouw Meijer heeft het gebouw ruimtelijk geanalyseerd. Bouwkostenbureau Winket heeft in opdracht van Mevrouw Meijer een bouwtechnische en financiële inspectie verricht ten behoeve van een 'nulmeting'. De cruciale kwalitatieve bron vormen de gesprekken die Stichting Mevrouw Meijer heeft gevoerd met alle geledingen die bij de school betrokken zijn. Uit deze gesprekken zijn niet alleen eisen en wensen afgeleid, ze leverden ook een schat aan praktijkervaringen op over het gebruik van het (huidige) schoolgebouw.

De volgende stap om te komen tot een definitief PVE is het ontwerpend onderzoek door drie architectenbureaus. Zij verkennen wat er binnen de marges van het concept-PVE mogelijk is. Zo krijgt Gymnasium Beekvliet letterlijk een beeld van de mogelijkheden, waarna een keuze kan worden gemaakt. De drie architectenbureaus zijn:

- Team Oud-Beekvliet: Winy Maas (examenjaar 1977), van MVRDV in Rotterdam, en Theobert van Boven (examenjaar 1987), van Van Boven Architecten in Sint-Michielsgestel
- Monadnock uit Rotterdam: Job Floris (geboren en getogen te 's-Hertogenbosch)
- Olaf Gipser Architects uit Amsterdam: Olaf Gipser (Zwitserland) en Simona Puglisi (Italië)

We vinden het erg leuk dat zich spontaan oud-leerlingen en belangstellenden met interesse in de bouw hebben gemeld voor de klankbordgroep. Meer leden zijn van harte welkom en kunnen zich aanmelden bij c.faassen@gymnasiumbeekvliet.nl.

Tot nu toe hebben zitting in de klankbordgroep:
Lucas Lenglet (examenjaar 1992) – Rietveldacademie
Matthijs van der Ham (2000) – TU Eindhoven
Steven Bekkers (2008) – TU Delft
Linda Nijhof (2009) – TU Delft
Anoek Moeskops (2013) – student TU Delft
Fieke Konijnenberg (2014) – student TU Delft
Edward Morroy (architect, pensionado)
Merle Ebskamp (student TU Delft)

Leden van de klankbordgroep zijn op woensdag 7 december vanaf 10.00 uur van harte welkom op de tussenpresentatie, evenals op woensdag 18 januari vanaf 10.00 uur voor de eindpresentatie. En uiteraard worden de lezers van *Tempora Nostra* op de hoogte gehouden van de vorderingen! Voor wie zich afvraagt wat Beekvliet in de loop der jaren allemaal aan bij- en verbouw heeft gedaan: in de tekening is te lezen welke delen van de school in welke jaren zijn (aan)gebouwd.

In memoriam Jeroen Oerlemans

door Reggie van Genuchten

Jeroen Oerlemans

Op 2 oktober jl. werd ik net zoals vele anderen opgeschrikt door het nieuwsbericht dat een Nederlandse fotograaf omgekomen was in Syrië: Jeroen Oerlemans. Doodgeschoten door een scherpschutter van terreurbeweging Islamitische Staat. En op zo'n moment staat de wereld dan eventjes stil. Jeroen Oerlemans. Oud-klasgenoot op Beekvliet, net zo oud als ik. Kinderen, net zoals ik. Nog volop in het leven en nog vol met plannen voor de toekomst, net zoals ik. Het toeval wil dat ik nog niet zolang geleden met hem contact had over een artikel voor dit blad. Jeroen heeft geen eindexamen gedaan op Beekvliet, maar wij vonden als redactie zijn huidige werk zo interessant dat wij het de moeite vonden om te vragen of hij een keer een bijdrage wilde leveren aan een artikel. Hieronder mijn correspondentie met hem. Als nagedachtenis aan een oud-klasgenoot op Beekvliet

Hoi Jeroen,

Blast from the past... Ik weet niet of je bekend met Tempora Nostra, het reünistenblad van Gymnasium Beekvliet? In dit blad brengen wij regelmatig oud-Beekvlieters in beeld die 'in the picture' staan of iets opmerkelijks doen in/met hun leven. Jouw naam is daarbij ook gevallen. Zou jij bereid zijn om een keer te vertellen hoe het je is vergaan na Beekvliet? Groet, Reggie

Ha Reggie!

ha ha, dat ze mij daar nog es voor zouden vragen, zou denken dat sommige oud-leraren dit zouden willen veto-en! Interview jij me dan? En hoe zou dat in z'n werk moeten gaan? Moet ik 'n keer in de buurt zijn of zo? Groet, Jeroen

Hoi Jeroen,

De leraren die jij zo tot wanhoop hebt gedreven hebben in overspannen toestand het pand verlaten.

We doen inderdaad aan officiële interviews, maar als het je beter uitkomt kan ik je ook een lijstje met een paar vragen sturen met het vriendelijke verzoek deze te beantwoorden/er een leuk verhaal van te maken. Of ik bel je daarna en we lopen er doorheen en ik schrijf jouw verhaal op.

Indien mogelijk aan te leveren met een leuke foto erbij... haha. Mocht je dat vervelend of niet leuk vinden regelen we een interview! Ken je het

boekje trouwens of zal ik je een exemplaar toesturen? Hoe is het verder met je? Krijg de indruk dat je een hectisch en afwisselend bestaan leidt. Gezond en gelukkig? Gr. Reggie

Gezond & gelukkig, leuke vriendin, 3 kinderen. Valt wel mee hoor, dat hectische. Behalve dan met die 3 kinderen natuurlijk... En hoe is ie met jou dan? Een vragenlijstje is prima hoor. Leuk als je zo'n boekje opstuurt. Maar mag ook het exemplaar zijn waar dit interview in komt hoor. Ik hoor van je! Groet, Jeroen

Hoe is het toch met.....Christ van den Noort? oud-docent lichamelijke opvoeding

door Mirjan Boot – de Werd

Christ van den Noort

Oud-Tilburger Christ van den Noort woont samen met zijn vrouw Els in het centrum van Schijndel. Zijn woning in het buitengebied verruilde hij enige jaren geleden voor een verbouwde eengezinswoning met een zolderruimte, die is ingericht zoals je alleen van een voormalig gymdocent kunt verwachten. De sportleraar, vader van een zoon en dochter en inmiddels opa van twee kleinzoons, geniet al weer een zestal jaren van zijn vrije tijd. "Ik heb altijd leerlingen meer bij willen brengen dan alleen sporten," reflecteert Christ op zijn 34-jarige loopbaan bij Beekvliet.

Hoe bent u tot de keuze gekomen om sportleraar te worden?

"Ik zat bij de fraters in Tilburg op de basisschool," vertelt de oud-docent. "We hadden geen gymlessen op school. Maar ik speelde met vriendjes in die tijd veel buiten: honkbal, rolschaatsen, bokspringen en voetballen. We hadden zelf een woensdagmiddagcompetitie voor het voetbal opgezet. Want zoals het nu gaat met al een competitie voor mini-F-jes, bestond toen niet," licht Christ van den Noort zijn jeugd toe. "Pas toen ik op de Mulo kwam, kreeg ik gymlessen en bij de eerste les wist ik het meteen: Ik word sportleraar!"

Volgens de oud-gymdocent was dat toentertijd niet voor de hand liggend. "Nee, de fraters bepaalden destijds naar welke school je ging. Ik kwam uit een gewoon Tilburgs gezin, dus ging ik naar de Mulo. Maar om naar de sportacademie in Tilburg te kunnen gaan, moest je HBS gedaan hebben. Na de Mulo heb ik toelatingsexamen gedaan voor het HBS en zo kon ik uiteindelijk naar de sportacademie," legt een vastberaden Christ uit.

En hoe bent u als docent op Beekvliet terechtgekomen?

"In eerste instantie gaf ik gymles op een Mavo in Breda en in Oss. Toen ik op een feestje Sjef Smolders (red. oud-gymdocent, conrector en oud-Tilburger) tegenkwam, vertelde hij dat er een vacature 'docent Lichamelijke Opvoeding' op Beekvliet zou komen voor het nieuwe schooljaar. Er was namelijk vanuit de schoolinspectie toestemming verleend om klassen op te splitsen en zo ontstond er behoefte aan een extra gymleerkracht, maar voor slechts 4 uur per week. Het was een gok," licht Christ zijn beslissing toe. "Dat waren natuurlijk niet veel lessen, maar ik bedacht dat op een categoriaal gymnasium op de lange termijn best wel eens urenuitbreiding mogelijk zou zijn. Bovendien kende ik Sjef

Opa Christ van den Noort met kleinkinderen op zijn zolder.

via het volleybal in Tilburg en zo ben ik in 1976 begonnen met 4 uur lesgeven op oud-Beekvliet.”

Kon u veel eigen inbreng geven aan de gymlessen op Beekvliet?

“Toen ik op Beekvliet kwam was er al een strikt programma voor L.O. (lichamelijke opvoeding), dat nog steeds gehanteerd wordt. Maar het wordt wel herzien met nieuwe ontwikkelingen en eigen ideeën,” verklaart de oud-gymdocent. “Zo zijn er stoeispelen (red. om grenzen leren aangeven) en bewegen op muziek in het lesprogramma opgenomen. Maar eigenlijk is er al heel lang een vast programma met turnen, volleybal, hockey, voetbal, handbal, basketbal en atletiek.”

U heeft de Luxemburgreis op Beekvliet geïntroduceerd?

“Ik vond het belangrijk, dat leerlingen op Beekvliet ook aandacht hadden voor andere zaken met een toegevoegde waarde. Op de sportacademie had ik ooit een huttentocht gemaakt. En een collega van een andere school organiseerde een Luxemburgtocht voor zijn leerlingen. Dat vond ik leuk en heb dat aangekaart bij de schoolleiding op Beekvliet. Het plan werd goedgekeurd en zo ben ik samen met Kees Gondrie (red. oud-docent Wiskunde) en onze vrouwen naar Luxemburg afgereisd om wandelroutes uit te zetten en de jeugdherbergen te bekijken,” licht Christ de ontstaansgeschiedenis toe.

“De eerste keer liepen we drie dagen met de leerlingen en dat leverde veel blaren op, want niet iedereen was goed voorbereid. Toen jaren later de

Luxemburgtocht als oubollig werd bestempeld, zijn we gaan survivalen. Maar na drie jaar kregen we het idee dat dit het toch ook niet was. Ik ben namelijk van mening, dat iedereen bezig moet zijn en niet staat te wachten en toe te kijken als iemand aan het abseilen is. Zodoende is de Luxemburgtocht heringevoerd, maar nu met kamperen in tenten op campings. Ik vond het fantastisch!” glundert Christ.

U had uiteindelijk nog veel meer taken op Beekvliet dan leraar lichamelijke opvoeding?

“Dat klopt. Bij bijna alle buitenschoolse activiteiten ben ik nauw betrokken geweest. Ik had op de sportacademie een hernia gehad. Dat was een reden om de gymlessen op een gegeven moment wat af te bouwen en andere activiteiten te ondernemen. Zo zat ik in de medezeggenschapsraad, de docentenraad, de evenementencommissie,” somt Christ op. “Ik was betrokken bij de organisatie van de theaterdagen, de muziekavond, het lustrum, schoolfeesten en jubilea. En ik heb mede de lerarenband opgezet. Jos Princée (red. oud-docent Nederlands) en ik hielden allebei van dixielandmuziek. We bedachten om zelf ook een instrument te gaan spelen en les te nemen. Marc Kapteins en Loek Hoozemans speelden al een instrument en zo ontstond al snel een band. Met de jazzworkshops van Paul Spoelstra is de muziekcultuur ontstaan en van daaruit weer het musicalorkest. Halfweg jaren 80 ben ik samen met Stephan Trimbos

Reünie in 2016 met leraren uit Schwanewede, de Duitse collega's van het internationaliseringsprogramma. V.l.n.r. Christ van den Noort, Heinz Kohler, Gerard van Boekholt, Manfred Kloppenburg, Dethmer Fischer.

(red. oud-leerling 1988) het eerste drumstel en elektrische gitaren voor Beekvliet gaan kopen. Er was toen namelijk nog helemaal niks! Na een korte overpeinzing merkt Christ glimlachend op: “Weet je dat op bijna elke school het de gymleerkrachten zijn die de buitenles-activiteiten organiseren!”

Ook het internationaliseringsprogramma van Beekvliet staat op uw conto?

“Ja, ik vind echt dat de meeste leerlingen op Beekvliet de capaciteiten hebben om naast de studie nog meer aan te kunnen. Iet Dijkshoorn (red. oud-docente Geschiedenis) was nauw betrokken bij de MUN (Model United Nations) en Rolduc. Zij bracht ons in contact met Peter Galloway, een rector uit Edinburgh, Schotland. Zij wilden een uitwisseling met work shadowing (snuffelstages). En zo ben ik samen met Jos Princée in 1992 met 14 leerlingen de eerste uitwisseling aangegaan. De leerlingen liepen stage bij een bedrijf of instelling. In de jaren erna groeide het uit tot een uitwisselingsproject met scholen van 8 verschillende nationaliteiten,” gaat een enthousiaste Christ verder. Uiteindelijk kreeg het uitwisselingsproject een dusdanige vorm, dat de schoolleiding besloot er een verplicht vak van te maken voor de vijfdeklassers. Samen met Gerard Boekholt vroegen we de Comenius Subsidie aan. Het heeft me heel veel tijd gekost om alles te coördineren en contacten te onderhouden. Zelfs als ik ergens privé was, keek ik nog om me heen of ik interessante stageplaatsen zag. Na mijn pensioen in 2010 heeft de internationalisering een andere invulling gekregen en is het uitwisselingsprogramma na 22 jaar een zachte dood gestorven. Maar,” glundert de oud-docent “ik heb er vrienden voor het leven aan overgehouden. En mooie verhalen van oud-leerlingen, die vertellen dat de internationale stage een belangrijke betekenis heeft gehad in hun leven of studiekeuze!” Christ vertelt een anekdote dat ook omgekeerd bij buitenlandse studenten de stage in Nederland van grote invloed is geweest op hun toekomst. “De Schotse Laurence Docherty bijvoorbeeld kwam tijdens de uitwisseling in Nederland erachter dat hier op professioneel niveau hockey werd gespeeld. Uiteindelijk leidde dit ertoe, dat hij vanaf 2006 voor de Nederlandse hockeyploeg speelde en nu hoofdcoach is van HC Bloemendaal Heren 1. Maar er is bijvoorbeeld ook een kalfje vernoemd naar een meisje dat stage liep bij een boerenbedrijf.” Mijmerend over mooie herinneringen concludeert Chris, dat hij nog steeds enthousiast wordt als hij denkt aan wat de leerlingen in één week tijd leerden! “Ze werden letterlijk in het diepe gegooid: In hun eentje logeren bij een buitenlands gezin, op eigen houtje naar de stageplaats gaan en dat allemaal zonder mobiele telefoon. Zelf heb ik geleerd wat gastvrijheid is,” legt de ondernemende docent uit. “In de Oostbloklanden is er geen luxe, maar we werden ontvangen als prinsen! Aan het einde

van de reis vroeg ik de leerlingen altijd of ze zich wel realiseerden wat ze ervaren hadden? Een gevoel van trots zag je dan tevoorschijn komen.”

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerde leraar lichamelijke opvoeding?

“Dat is niet zo heel spannend hoor,” antwoordt de oud-docent. “Ik golf met Sjef Smolders en Mechelien Peeters-Rit (red. docenten L.O.), ik fiets en wandel veel met mijn vrouw Els. En één keer in de week ben ik er voor de kleinkinderen. Ik fiets niet meer op de racefiets zoals vroeger. Toen maakte ik fietstochten naar bijvoorbeeld Santiago of de Middellandse Zee met collegae Kees Wintermans (red. oud-docent Maatschappijleer), Gerard Boekholt en Edwin Leijten (red. docent Wiskunde).”

Als u geen leerkracht was geworden maar topsporter, in welke tak van sport zou dat dan zijn?

Na even nagedacht te hebben, antwoordt Christ: “Ik denk volleybal of tennis. Ik volg niet veel sport op tv hoor. Ik houd het voetbal bijvoorbeeld niet bij. Ik ben meer van het zelf doen, dan ernaar kijken. Maar Daphne Schippers vind ik geweldig om te zien, die power! Ze staat echt met beide voeten op de grond, dat vind ik meer bijzonder om te zien dan het kunstje wat topsporters moeten doen. Van Max Verstappen bijvoorbeeld vind ik het knap hoe hij is buiten zijn sport om. En hoe wielrenners na een zware etappe direct een microfoon onder hun neus krijgen en ze toch maar gewoon even hun praatje houden. Daar kijk ik dan wel graag naar.”

Tenslotte, wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

Heel resoluut antwoordt Christ van den Noort: “Ik heb veel leuke herinneringen aan Beekvliet. Maar het meest bijzondere is toch wel dat ik bij leerlingen iets heb kunnen toevoegen aan hun schoolcarrière met sport, muziek en internationale ervaring. En ik had een heel leuke sectie L.O., we konden altijd op elkaar rekenen!”

Na een korte stilte mijmert Christ: “Er zijn vele mooie herinneringen. En alles kon ook op Beekvliet, niks was te gek,” lacht de oud-docent. “Zo had Arnold Wintjes (red. oud-rector) eens de wens om met de hele school uit eten te gaan. En dus vertrokken we met bussen en zijn we ergens gaan eten. En tijdens zijn 25-jarig jubileum had Jan van Rijnsoever (red. oud-conrector) geregeld dat de favoriete marsmuziek van Wintjes gespeeld werd op Beekvliet door de Kapel van de Koninklijke Luchtmacht. Het regende die dag, maar alle leerlingen bleven staan kijken. Dat was indrukwekkend.”

Met dank aan Christ van den Noort

door Peter van Overbruggen

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties van of over oud-Beekvlitiers tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften of van internetsites of andere social media. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

Fotograaf Oerlemans gedood

De dood van Jeroen Oerlemans, oud-leerling van Beekvliet, was wereldnieuws en verscheen in alle landelijke bladen. Elders in Tempora Nostra wordt Jeroen door zijn oud-klasgenote en redactielid Reggie van Genuchten besproken in een persoonlijk verhaal.

Vrije denker met tegengeluid

Roxane van Iperen (* 1976, examen 1995) is als schrijfster al vaker besproken in TN. Nu is van deze juriste-publiciste de eerste roman uitgekomen. Roxane is getrouwd met Joris Lenglet. Kinderen: Josephine (10), Duc (9) en Cees (7). Ze woont in het Gooi, maar vindt dat daar de mensen “streven naar comfort in de platte zin des woords: materialisme”. Op Beekvliet heeft ze zich altijd een buitenbeentje gevoeld.

(...) Het verhaal van haar eerste roman (...) zat al langer in haar hoofd. “Samen met nog zoveel meer verhalen. Maar het geraamte heb ik in 2013 in drie maanden tijd in de avonduren na mijn werk op papier gezet. ‘Schuim der aarde’ is het levensverhaal van een jongetje aan de rafelrand van de maatschappij, dat begint in een schuur in een verlaten woestijngebied.”

(...) De eerste uitgeverijen met wie ze in gesprek kwam vonden haar boek ‘te mannelijk’, zegt ze, en ze trekt een wenkbrauw op. “Ik moest het afzwakken, onder pseudoniem publiceren of er een thriller van maken,” snuift ze. (...) Lebowski durfde de roman wel uit te geven en moedigde Van Iperen aan verder te schrijven. Brazilië werd het decor van het verhaal. En nu is ze ook Brazilië-expert. (...) De onderwerpen in het boek zijn actueler dan ooit, nu het land in crisis verkeert.

(...) Ik ben tegen cultuurrelativisme en sta voor universele mensen- en grondrechten.“ De temperamentvolle juriste slaat nog net niet met haar hand op tafel. Waar komt die geestdrift en hartstochtelijke verdediging vandaan? Over haar ouders, haar jeugd als tweede kind van vijf, wil ze niet veel kwijt. “We verhuisden altijd vanwege hun werk. Voor mij betekende dat elk jaar een nieuwe klas en weer opnieuw overleven.“ (...) Ze was vijftien toen ze uit huis werd gezet en van Spanje naar Sint-Michielsgestel verhuisde om daar haar gymnasiumdiploma te halen. “Die koude ontvangst is me

altijd bijgebleven. Ik was een buitenbeentje in de klas, omdat ze me niet konden plaatsen. De andere ouders kenden elkaar van de tennis, de hockey en de wintersport. En wisten dus wie wie was. Maar bij mij konden ze op die manier het plaatje niet invullen. Dat is wat ze haar drie kinderen nu vooral meegeeft: vul niet zomaar een plaatje in, maak contact. Kijk naar wie iemand is, niet naar wie zijn ouders zijn. “Alleen komt die hele cultuur zoals ik die net schets hier in het Gooi natuurlijk full force terug.” (...) Maar nu is er dan het boek waaruit haar stem klinkt. “Ik hoop vooral dat mensen na het lezen een ander beeld hebben over de onderkant van de samenleving, over de mensen waarover iedereen praat, maar waar zelden mee gesproken wordt.” Wat er ook op haar pad komt, ze blijft als jurist werken. (...) Ze brak zelf los toen ze bewust haar baan bij een gerenommeerd advocatenkantoor opzegde. “Ik wilde opdrachten op mijn manier doen, mijn eigen stem gebruiken en mijn eigen stempel drukken. Nu word ik niet alleen als jurist gevraagd,” zegt ze blij, “maar ook om wie ik ben en vooral waar ik voor sta. En dat zou iedereen moeten doen.”

Bron: Gooi en Eemlander, zaterdag 2 juli 2016, door Miriam Vijge

“De vreselijkste dingen gebeuren echt”

Ook het Brabants Dagblad had een gesprek met Roxane van Iperen. Ze vertelt dat vrijwel alles in haar boek is gebaseerd op werkelijke feiten en gebeurtenissen in Brazilië, waar jaarlijks 60.000 mensen worden vermoord, meer dan in Syrië en Irak bij elkaar.

In ‘Schuim der aarde’ staan te vondeling gelegde kinderen centraal. Ze worden geadopteerd door stadse mensen of komen – als niemand ze wil – terecht in de woestijn waar ze als een soort slaven tegemoet komen aan de wensen van sadistische criminelen. Zo bevat het boek verkrachtingen, mishandelingen, abortussen en zelfs een scène waarin een meisje levend boven het vuur wordt opgehangen. “ (...) Ik heb het nagezocht en vond een zaak van VN-militairen die een zwart Afrikaans jongetje zo hadden opgehangen.” (...) “Ik vind wel dat mensen moeten weten hoe de werkelijkheid in Brazilië is. Alle personages in haar roman zijn verzonnen, behalve politiecommissaris Hugo Dos Santos. In het echt is hij een dappere man. En hoe moeilijk het ook is, hij houdt zijn rug recht. Is niet corrupt.”

Bron: Brabants Dagblad, vrijdag 18 juli 2016, door Marcel Linssen

“Wij kijken niet veel meer naar elkaar om”

Het Christelijk Sociaal Congres bestaat 125 jaar. Jos van Gennip, oud-leerling uit de seminarietijd, wordt geïnterviewd in het dagblad Trouw.

“Wij kijken niet veel meer naar elkaar om”, zegt Jos van Gennip. “Mensen hechten geen waarde meer aan maatschappelijke instituties en aan de

Jos van Gennip

politiek en zijn afkerig van Europa.” Dat is wat hem betreft de nieuwe sociale kwestie. “Het is vervreemding”, aldus de voormalig directeur van het wetenschappelijk instituut van het CDA. Van Gennip schreef voor het Christelijk Sociaal Congres dat de komende drie dagen wordt gehouden in Doorn een visiedocument. Bij het 125-jarig bestaan van deze christelijk sociale beweging is er nog wel degelijk een gedachte over wat in 2016 de relevantie is, meent hij. Mensen hebben elkaar nodig om tot bloei te komen, en dat moet meer zichtbaar zijn in maatschappelijke organisaties, de politiek en de economie. “Wij kunnen iets veranderen door op het congres goede initiatieven

te laten zien.” Mensen willen niet meer bij een instituut horen, maar wel bij een thema.” (...) Het congres had de globalisering of het klimaat als thema kunnen kiezen, zegt Van Gennip. Maar dat vindt hij te makkelijk. “Voor het eerst sinds 125 jaar denken heel veel mensen in de samenleving dat hun kinderen het niet beter krijgen dan zij.

Er is eenzaamheid. Veel mensen hebben het gevoel dat zij aan de kant staan, niet meer meetellen. Waardoor wordt het wantrouwen veroorzaakt? Daar willen wij over praten. En als je iets wilt veranderen, moet je een laag dieper graven en goede voorbeelden laten zien.”

Bron: Trouw, dinsdag 30 augustus, door Jelle Brandsma

‘Ik had niet gedacht dat ik priester zou worden’

In een ver verleden was Beekvliet een seminarie, je zou kunnen zeggen ‘een kweekschool voor priesters’. Dat is het al zo’n halve eeuw niet meer. Maar dat wil niet zegen dat Beekvliet geen priesters voortbrengt. Pieter Zimmerman (36) is er een levend voorbeeld van. Hij is in mei priester gewijd door Mgr. De Korte en nu werkzaam als kapelaan in Den Dungen. In onze vorige uitgave stond ook al iets te lezen over hem, maar in het onderstaande interview komen weer andere aspecten aan bod..

(...) Deze priester loopt strak in het zwart mét wit boordje. Zijn donkerbruine ogen staan serieus. Hij wikt en weegt wat hij zegt. Hij houdt van lezen - meer vakliteratuur dan romans -, fietsen, wandelen, films. (...) Zimmerman ging als 29-jarige naar het Sint Janscentrum in Den Bosch en (...) maakte in zijn jeugd de ontkerkelijking van dichtbij mee; twee kerksluitingen in Vught waar hij met drie broers opgroeide in een katholiek gezin. (...) Toen hij naar Beekvliet in Gestel ging, hield het geloof hem nog weinig bezig. Dat veranderde toen hij Rechten ging studeren in Utrecht wat hij verruilde voor Spaans. Hij zocht antwoorden voor zijn spirituele aard, verdiepte zich in vele wereldgodsdiensten.

Pas als student raakte u in de ban van het katholicisme?

“Het was Sinterklaasavond in 2002, ik was 22 jaar en sloeg een Bijbel open die al jaren ongelezen op mijn kamer lag. Mijn oog viel op de Openbaring van Johannes, en ik las ‘Je hebt mij nooit verloochend’. Het voelde als een bekering. Met Kerstmis en Pasen had ik sterk de drang om naar de kerk te gaan. Dat was heel intens.”

Het verraste uzelf?

“Ja, ik had niet gedacht dat ik priester zou worden. Ik kreeg een jaar later ook nog verkering en dat heeft drie jaar geduurd. Ik zei steeds: ik word leraar Spaans, trouw en krijg kinderen. Het geloof was tussen ons geen probleem, maar de relatie voelde niet als mijn bestemming. Na die relatie wilde ik priester worden.” (...) Wat vindt u van andere geloven als de islam?

Hij lacht: “Om met de heilige Moeder Teresa te spreken: Ik hou van alle geloven, maar ben verliefd op mijn eigen geloof.”

Bron: Brabants Dagblad 28 september 2016 door Marleen Duijff

Naam onderduiker na 73 jaar ontdekt

Via boek van oud-Beekvlieter Peter van Overbruggen

De liefhebbers van de Nuenense geschiedenis die (...) naar de Regenboogkerk kwamen voor de lezing en boekpresentatie van de tweede druk van Van Domineeshuis tot Van Gogh huis door Peter van Overbruggen (...) kregen een ontroerende verrassing gepresenteerd. Het nieuwe boek eindigt met een column van Martin Bril, ‘Razzia’ genaamd waarin wordt verhaald over een joodse jongeman die ten tijde van WO II in villa Nune Ville bij ds. Plug zit ondergedoken. Bril vraagt zich af hoe het met de joodse jongen is afgelopen. Als auteur Willem Jan Verlinden schrijft aan het werk ‘De zussen van Van Gogh’ ziet zijn redactrice het boek over het domineeshuis liggen en herkent daarin het verhaal van haar schoonvader. Verlinden belt met Van Overbruggen (...) Dit resulteert in het allereerste bezoek van Alfred van Cleef, de zoon van de onderduiker, aan Nuenen. Daar onthult hij niet zonder emotie, het verhaal over zijn vader, Jaap van Cleef.

Bron: Eindhovens Dagblad, vrijdag 30 september 2016, door Miriam van den Nieuwenhof

Van Gogh schilderij teruggevonden

Het Van Goghkerkje in Nuenen stond (...) afgeladen vol liefhebbers van Vincent van Gogh. Die vierden daar dat het iconische schilderij van het voormalige protestantse gebedshuis weer boven water is. Daar spraken onder meer Jan Kees Lemkes, voorzitter van Van Gogh Village Nuenen, en dorpshistoricus Peter van Overbruggen (oud-Beekvlieter ex. 1967) over

Peter van Overbruggen

20

TN 03 16

de betekenis van het schilderij én de vondst. Ook onder meer gedeputeerde Henri Swinkels (cultuur) proostte mee. Een replica van het doek stond voor de deur. Ook heeft het Nuenense Van Goghmuseum Vincentre inmiddels een lijst neergezet op de plek waar het gezichtspunt van het schilderij zich bevindt. Het doek - vele miljoenen waard - dook op tijdens een onderzoek naar de Napolitaanse maffia, zo werd vrijdag bekend. Het schilderij uit 1884 werd veertien jaar geleden gestolen uit het Van Goghmuseum in Amsterdam, en was sindsdien spoorloos. (...) De vader van Vincent van Gogh was dominee in het kerkje.

Bron: Eindhovens Dagblad, 2 oktober 2016

Jos van Veldhoven (ex. 1970) vertrekt

Na 35 jaar neemt artistiek leider Jos van Veldhoven (sic! N.S.) aan het eind van seizoen 2017-2018 afscheid van de Nederlandse Bachvereniging. Onder zijn leiding groeide het ensemble uit tot een 'barokensemble van wereldformaat', aldus bestuursvoorzitter Ab van der Touw. Van Veldhoven initieerde het project "All of Bach" waarin de Nederlandse Bachvereniging al het werk van Bach uitvoert, opneemt in beeld en geluid en online plaatst. Wie hem gaat opvolgen is nog niet bekend.

Bron: NRC 3 oktober 2016

Reizende expo rond fusillade in 2017

Slechts weinigen zullen niet weten dat Beekvliet een geschiedenis kent als gijzelaarskamp, waaruit ook daadwerkelijk mensen zijn weggevoerd om gefusilleerd te worden.

Een reizende tentoonstelling moet de herinnering aan de fusillade in de bossen van Gorp en Rovert in stand houden. Als het aan stichting Gijzelaars Beekvliet en Haaren ligt, is het volgend jaar zover: het is dan 75 jaar geleden. (...) De tentoonstelling is in 2017 te zien in de vier gemeenten Hilvarenbeek, Goirle, Haaren en Sint-Michiëlsgestel. (...)

Bron: Brabants Dagblad 16 oktober 2016, door Ad van der Velden

Bart Lutters

Vonken in de meterkast

Onlangs verscheen het eerste boek van oud-Beekvlieter Bart Lutters (24): 'Vonken in de meterkast', dat gaat over de wereld van neurostimulatie: welke ziektes en pijn met stroom behandeld kunnen worden. Bart Lutters heeft in 2010 zijn examens overigens niet op Beekvliet gedaan, maar via het United World College (klas 5 en 6) in het buitenland. Nu is hij geneeskundestudent met een fascinatie voor hersenen en op weg naar het beroep van neurochirurg. Op dinsdag 18 oktober onderwierp hij Humberto Tan in RTL-Late Night Show aan een test met elektrische shocks:

<https://www.youtube.com/watch?v=DZxv1q4vyWk>

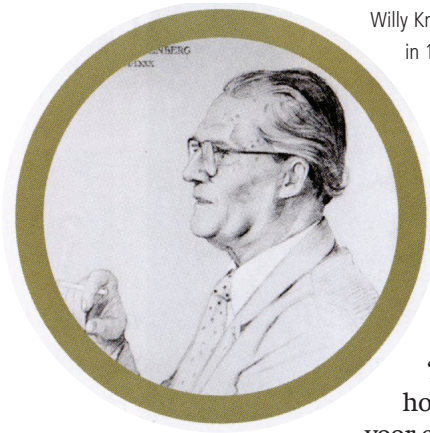
De 'vogelknip'

Hoewel 'vogelknip' iets heel anders betekent dan mijn associatie veronderstelt, namelijk 'vogelval', kreeg ik deze inval toen ik iets las over oud-Beekvlietdocent Willy Knippenberg (ook de 'Knip' genaamd) en zijn kennis van de natuur, en wel specifiek over vogels. In het tijdschrift 'Brabants Landschap' van herfst 2016 passeren naast de mij onbekende gladde slankmier en de medicinale bloedzuiger o.a. 10 'Brabantse' vogels de revue, waaronder 'de hop'.

(...) Uit opmerkingen van latere vogelaars is te reconstrueren welk Brabants stadje, met al die hopen in de boomgaard, dat toch geweest kan zijn. De priester, classicus, historicus en ornitholoog Willy Knippenberg (1910-2005) weet te vertellen dat zijn vader de hop kende als broedvogel in het land van Gemert; en hem daar ook enkele malen aantrof als koolvogel. (...)

Bron: Brabants Landschap, uitgave Stichting Noord-Brabants landschap, herfst 2016, nr. 192, blz. 40

Willy Knippenberg op 80-jarige leeftijd, getekend door Hendrik de Laat in 1990

Eerste coöperatieve waterkrachtcentrale in Nederland

Op een zekere dag in 2011 wandelen vader Jan en zoon Bram Taks (oud-Beekvlieter, examen 1996), beiden ingenieur, langs het idyllische riviertje de Dommel. Bij de stuw in Sint-Michiëlsgestel, niet ver van het ouderlijk huis, staan ze stil. (...) Bram (38): 'Als je dat water ziet en hoort vallen, denk je: hoeveel water is dat, wat is het hoogteverschil voor en achter de stuw? Zou hier niet iets kunnen gebeuren met die enorme kracht van het water?'

(...) Vijf jaar later staan vader en zoon Taks langs de oevers van de Dommel met nauwelijks verholten trots te kijken naar, voor zover bekend, de eerste coöperatieve waterkrachtcentrale in Nederland. (...) Dat is goed voor de stroomvoorziening in 170 tot 200 huishoudens. (...) Ze hebben het toch maar mooi geflikt: twee Brabantse burgers die hun droom hebben nagejaagd en gerealiseerd. (...) Toen twee weken geleden de vijzelturbine voor het eerst ging proefdraaien, was dat best een emotioneel moment. Dat ding schoot vol, en ik ook.' (...) De waterkrachtcentrale kost een miljoen euro, waarvan 250 duizend euro van subsidies en sponsors komt. Via crowdfunding haalden ze 750 duizend euro op door vijfduizend certificaten van 150 euro uit te geven. (...) Elke certificaateigenaar is aandeelhouder en mede-eigenaar van de waterkrachtcentrale. Aanvankelijk kochten 480 personen certificaten. Maar door overdracht aan onder meer kinderen en kleinkinderen is het aantal eigenaren van de coöperatie inmiddels gestegen tot 540. Velen komen uit Sint-Michiëlsgestel zelf, een welgesteld dorp ten oosten van Den Bosch. (...) De coöperatieleden kunnen er zelfs geld aan verdienen. (...) 'Weten waar je stroom vandaan komt en dat zelfs met eigen ogen kunnen zien', meldt de website. 'Dat is pas 100 procent lokaal groene energie uit de regio.'

(...) Jan en Bram Taks zijn al benaderd door anderen, voor informatie en advies. 'Overal waar hoogteverschil en veel stroming is, kan het', aldus Bram. 'In de Maas, maar ook in de Dommel zijn veel stuwen. Ik denk dat in heel Nederland wel honderd van zulke locaties zijn te vinden.' Vader Jan: 'We willen eerst dit goed neerzetten. Zodra dat het geval is, kunnen we onze vleugels verder uitslaan.' (...) 'Ik ben voor duurzame energie, maar heb liever geen windmolens in mijn achtertuin', zegt Bram. 'Laat ze die molens maar op zee zetten. Bij een stuw valt het water toch al naar beneden. Het is gewoon een extra bouwwerkje bij een bestaand waterwerk. Het maakt niet meer geluid. Zo'n waterkrachtcentrale levert geen last op, alleen maar lust.'

Bron: De Volkskrant 5 november 2016, door Peter De Graaf.

Huidig Beekvliet in het nieuws

door Reggie van Genuchten

Leerlingen van Beekvliet, docenten en andere medewerkers halen het nieuws. Hieronder een kort overzicht.

Profielloop

David Mornout en Robin Boers organiseerden een hardloopevenement in Gemonde. Heel toepasselijk vernoemden zij dit naar de aanleiding van dit evenement: hun profielwerkstuk. Het Brabants Dagblad schreef er het volgende over:

Een profielwerkstuk met mooie gevolgen voor Gemonde. David Mornout en Robin Bogers, leerlingen van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel, besloten hun profielwerkstuk concreet te maken door een hardloopevenement in Gemonde te organiseren: de Profielloop. “Eigenlijk valt het onder lichamelijke oefening. Maar omdat dat geen eindexamenvak is, valt het nu onder economie.”, vertelt David.

De jongens hebben al heel wat ervaring opgebouwd. David: “We moesten mensen meteen de gelegenheid bieden zich in te schrijven toen we er begin juli mee begonnen. Dus we moesten een accommodatie hebben en een datum. We hebben een Facebookpagina aangemaakt om het evenement bekend te maken.”

Robin Bogers en David Mornout

Vervolgens legden ze contact met de Boxtelse atletiekclub Marvel. “Die zeiden dat we spullen mochten lenen en we kregen nuttige tips”, zegt Robin..... Wij hebben een kidsrun en twee aparte parcoursen voor 5,5 en 11 kilometer georganiseerd. Ze gaan vooral door het bos, langs de Dommel en over zandpaden.” Brabants Dagblad, 16 september 2016

Het Brabants Centrum van 24 september 2016:

Een hardloopevenement organiseren als onderdeel van het eindexamen. Dat leek David Mornout uit Gemonde en Robin Bogers uit Sint-Michielsgestel, leerlingen van gymnasium Beekvliet, een goed idee. Het duo startte maanden geleden met de organisatie en zondag 25 september is het zover: dan vindt de Profielloop plaats in Gemonde.

Het parcours leidt de deelnemers langs de mooiste stukjes van Gemonde. Lopers kunnen kiezen uit 5,5 of 11 kilometer. Deze afstanden gaan om 11.00 uur van start en hebben een eigen parcours. Beide routes gaan richting de hooibrug. Vervolgens buigen de deelnemers aan 11 kilometer af naar Sint-Michielsgestel.

Voorafgaand aan de wedstrijd vindt om 10.30 uur een Kidsrun plaats voor leerlingen van de basisschool. De kosten voor de jeugdloop bedragen 1 euro, terwijl deelnemers aan de 5,5 en 11 kilometer respectievelijk 2,50 en 4 euro kwijt zijn. Het is mogelijk om op de dag zelf in te schrijven.

Start en finish is bij voetbalvereniging Irene aan de Kaal Hoefsteeg, waardoor kleed- en doucheruimte aanwezig zijn. Het inschrijfbureau gaat om 09.00 uur open. Na afloop van de hardloophwedstrijden wordt om 12.30 uur een prijsuitreiking gehouden.

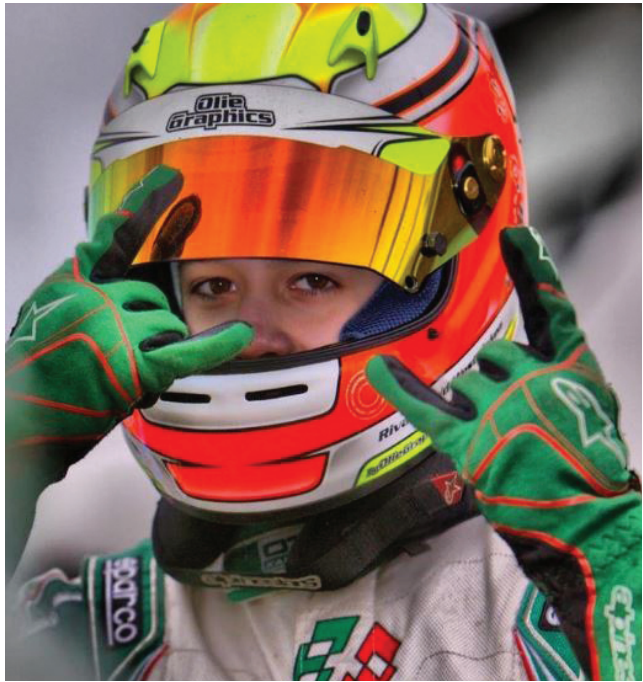
Kartkampioen droomt van carrière als Max Verstappen

De 14-jarige Vughtenaar Rivaldo van de Westelaken is Nederlands kampioen karten in de minimax klasse geworden in Genk in België.

Het Brabants Dagblad van 8 oktober:

Rivaldo van de Westelaken is Nederlands kampioen karten geworden in het Belgische Genk. De 14-jarige Vughtenaar won het NK in zijn leeftijdsklasse, omdat hij in acht races in Nederland, België en Duitsland het best presteerde van de deelnemende coureurs. “Ik hoefde in Genk geen eerste te worden om het NK te winnen. Omdat ik in de voorgaande wedstrijden zo goed had gepresteerd, was een plek bij de eerste drie voor mij voldoende. Aan die voorwaarde heb ik voldaan door tactisch te rijden en geen risico te nemen”, blikt hij terug.

De kersverse kartkampioen was eigenlijk voorbestemd om voetballer te

Rivaldo van de Westelaken

worden, bekend zijn vader. “Omdat mijn vrouw en ik enorme voetbalfans zijn, hebben we hem de voornaam gegeven van de Braziliaanse stervoetballer Rivaldo. Hij heeft het ook geprobeerd en werd lid van een voetbalclub.”

“Ik heb twee seizoenen in de jeugd bij Real Lunet hier in Vught gespeeld, maar voetbal bleek toch niet mijn sport”, concludeerde Rivaldo destijds. “Met mijn moeder ben ik toen op internet op zoek gegaan naar een andere sport, die meer bij mij paste. Uiteindelijk kwamen we uit bij karten.” In de hal van de Voltage in Tilburg maakte de Vughtenaar drie jaar geleden op zondagmorgen voor het eerst kennis met die sport.. “Karten is zo’n mooie en fascinerende sport joh. Er komt veel meer bij kijken dan bij een potje skelteren tijdens de vakantie. Je moet supergeconcentreerd en topfit zijn.”

Rivaldo werd kampioen op het circuit van Genk, waar Max Verstappen regelmatig traint voor races in de Formule I. De jonge Vughtenaar bekend dat hij regelmatig droomt van een carrière als Verstappen. “Ik denk dat iedere karter dat doet. Net zo goed als een voetballertje droomt om ooit bij Barcelona te spelen”, laat hij weten. “Maar laat me eerst mijn school, gymnasium Beekvliet in Sint- Michielsgestel maar eens afmaken voor ik verder droom.”

Levensverhalen in drie minuten reünie examenjaar 1967

Door Peter van Overbruggen

Examenlichting 1967 bestaat uit een gezelschap van 37 zestigplussers. Op 14 oktober 2016 kwamen 25 van hen bijeen in De Brabantse Kluis in Aarle-Rixtel. Voor oud-seminaristen een toepasselijke omgeving, immers naast een nonnenklooster gelegen, waarvan de separate en commercieel geëxploiteerde herberg een onderdeel vormt. Na de massaliteit van de grote lustrumreünies was deze bijeenkomst, zoals iemand het verwoordde, een ‘weer-even-helemaal-onder-ons-gebeuren’.

De drie organisatoren, Henk van Rees, Jan Hoes en Marius Schoormans, vroegen bij het welkomstwoord respectvol aandacht voor de inmiddels vijf overleden klasgenoten. Voorafgaand aan de reünie hadden de meeste jaargenoten desgevraagd een schriftelijke bijdrage aan ‘het smoelenboek’ ingeleverd, waarin ieder zijn levensverhaal van één A-viertje kwijt kon. En het moet gezegd, al die verhalen vormen, al zijn ze daarvoor niet bedoeld of geschreven, stuk voor stuk interessante kopij voor Tempora Nostra. Maar het hoogtepunt van de reünie waren de ‘drie-minutenpraatjes’, waarin ieder de vraag beantwoordde: Wat heeft Beekvliet voor mij betekend?

In de 24 presentaties kwam op vaak onthullende wijze klaarheid over nog nimmer uitgesproken zaken. Het was ontroerend om te horen hoe men na ‘de rijping van de jaren’ in deze kennelijk vertrouwde setting, niet langer barrières ervaart om zijn ziel bloot te leggen. Natuurlijk had Henk van Rees als gespreksleider een bijzonder lastige taak om de tijd te bewaken. Want jeapt niet zomaar een persoonlijke ontboezeming af, als die over de toegemeten tijdslimiet heengaait. En zo kwam er door ruimhartige souplesse soms wat meer ruimte voor een emotioneel of gedreven relaas.

De verhalen

In alfabetische volgorde – sommigen blijven dus hun hele leven achteraan lopen – kregen de grijze en kalende koppen het woord. In een anonieme typering van de zegslieden volgen – in een subjectieve selectie – zeer gecompriëerde beschrijvingen van de presentaties. Dat ik daarmee de sprekers die in alle openheid hebben gesproken per definitie tekort doe, ben ik me ten volle bewust. Maar zij hadden ook zelf niet presentie in drie minuten een afgerond en volledig representatief beeld van hun persoon neer te zetten.

- De ‘kunstenaar’ vond de emigratie uit zijn Peeldorp vooral spannend

De 25 examinandi van 1967 met de oud-docenten Norbert Smulders en Toon Ooms.

met geen enkel spoor van heimwee, waarmee hij in de groep wel een uitzondering vormde. De tekenles was het hoogtepunt van de week en de heer Lurinks zijn 'nieuwe god'. Het gebrek aan gezonde seksualiteitsbeleving heeft hij tijdens de latere studie jaren ruimschoots ingehaald.

- De 'achtergrondfiguur' heeft via Beekvliet kritisch leren kijken en gevoel gekregen voor kunst, cultuur en literatuur, maar het geloof van destijds is weg. De naam 'Beekvliet' was al voldoende om zonder sollicitatie bij de bank te worden aangenomen.
- De 'buitenstaander' heeft in '65 na een vierjarig verblijf aan een Eindhovens patersinternaat nog twee jaar Beekvliet gevolgd als externe leerling, zonder veel contact met de internen. Die schade werd nu voor het eerst bij deze reünie ingehaald. Zijn eerste lessen gaf hij op Beekvliet.
- De 'loquax' komt uit een traditionele Brabantse, van origine Friese familie en ervoer op Beekvliet grote gezamenlijkheidszin. Koestert – naast een doos Beekvlietparafernalia - nog steeds een intussen volwassen lidcactus, die als een stekje van een gangplant op Beekvliet in de jaren 60 door zijn moeder illegaal is meegenomen.
- Voor de 'teruggekeerde' heeft Beekvliet bijna 50 jaar geen rol meer gespeeld, maar hij beschouwt deze reünie als een waardevolle update. Daags na het eindexamen Nederlands overleed zijn moeder. Examina-

tor prof. Hartman toonde mededogen in zijn beoordeling. Was mede-oprichter van een kortstondige Przewalski-club, als een grap in Artis opgericht tijdens de viering van het 150-jarig bestaan van Beekvliet.

- De ‘zanger’ beschrijft hoe hij zich vanuit het isolement van zes jaar achteraf beschouwde als een wezen van een andere planeet. In de gemeenschap van louter mannen en zelf zonder zussen was zijn moeder de enige vrouw in zijn leven. De tweede vrouw van zijn leven trof hij in een van zijn drie koren.
- De ‘beschermd’ stelt vast dat op Beekvliet in de ‘beschermende’ omgeving alles voor je was ingevuld, maar een mooie tijd heeft opgeleverd. Samengevat is hij 15 jaar leraar geweest, 15 jaar getrouwd geweest en heeft 15 jaar varkens verzorgd.
- De nu ‘gelukkige’ voelde zich niet altijd zo op Beekvliet, dat gemengde gevoelens oproept, omdat het ‘de puberteit gestolen heeft’. Bij het overlijden van zijn moeder heeft hij een adequate en vanzelfsprekende aandacht voor zijn verdriet jammerlijk gemist.
- De ‘a-sportieve adhd’er’ verkeerde destijds als passief sportbeoefenaar nolens volens in de rol van ‘flexibele doelpaal’. Het intellectuele milieu bood daarentegen gelukkig ruim tegenwicht en bood hem als enig kind van oudere ouders een talige mer à boire en een mogelijkheid om voor zichzelf op te komen, wat leidde tot een hooggeleerd bestaan.
- De ‘talenspecialist’ ervoer op Beekvliet weinig steun voor mensen die niet zo zeker zijn van zichzelf. Heeft het gevoel dat hij ‘nu pas begonnen is’.
- De ‘heelmeester’ vindt dat ‘hoe verder je van Beekvliet afraakt hoe dichter je bij jezelf komt en dan een bestaan van een bovenmenselijke orde ontdekt.
- De ‘zwijger’ werd destijds de mond gesnoerd toen hij het meervoudig persoonlijk ondervonden misbruik meldde. Toneelspelen was wellicht een uitlaatklep.
- De ‘dankbare’ kijkt - ondanks twijfel aan de juistheid van zijn Beekvlietkeuze en de daaropvolgende studie - toch terug op een mooie schooltijd. De rechtenstudie heeft hem wel een titel, maar nooit een vaste baan opgeleverd.
- De ‘grijze muis’ weet niet waar hij in het ‘smoelenboek’ thuishoort: in de succesvolle of schrijnende verhalen. Hoewel een leven lang werkzaam in het onderwijs, heeft hij er nooit plezier aan beleefd. Beekvliet is tot op de dag van vandaag zijn leerschool gebleven.
- De ‘doorzetter’ gaf toe dat hij halverwege zijn schoolloopbaan op Beekvliet wilde stoppen, maar toch besloot om door te gaan. Om - in zijn eigen woorden - een lang verhaal kort te maken: opleiding heeft hem goed gedaan en ver gebracht.

- De ‘dichter-theoloog’ werd op Beekvliet vooral geraakt door rituelen en de (lees)cultuur. Ondanks al het moois heeft een misbruikervaring een schaduw geworpen over zijn (school)leven. Een pedofiele priesterleraar “volgde zijn eigen verlangens en belaadde hem met schuld”.
- De ‘verlegene’ voelde zich als eenling aanvankelijk zwaar ontheemd, maar groeide gaandeweg in zelfvertrouwen. Hij is dankbaar voor een omgeving waarin hij uiteindelijk zijn muzische talenten kon ontplooien.
- De ‘blijver’ wist na drie jaar dat hij geen priester wilde worden en werd meteen, toen dat kon, de allereerste externe leerling. Hij ziet Beekvliet als een grote familie, waarin oud-leerlingen die er les gaan geven gemakkelijk worden opgenomen in die informele sfeer.
- De ‘roepende’ had op Beekvliet nog een volgzame rol, maar werd later een bewogen stem voor velen, met een sociaal kloppend hart. Heeft ondanks het buiten Beekvliet ondervonden misbruik door de dorps-pastoor geen trauma’s opgelopen.
- De ‘teleurgestelde’ vond op Beekvliet niet de steun die hij, komend uit een heel groot zeer katholiek gezin, nodig had. Hij heeft er ook niet geleerd om voor zichzelf op te komen. De hooggestemde verwachtingen van een priesterschap, die van thuis uit bestonden, kon hij tot hun grote teleurstelling niet waarmaken. Uiteindelijk heeft hij de ‘burgerlijke waarden’ weer hervonden.
- De voormalige ‘rokkenjager’ kijkt terug op een fijne schooltijd, mede dankzij een gat in de omheining van de Duitse Tuin. De jacht op vrouwelijk schoon met kortere rokken dan de ‘heren geestelijken’ hadden leidde tot een verwijdering van school als interne leerling.
- De ‘dankbare’ herinnert zich het aanstekelijke nachtelijke snikken van velen op de slaapzaal en beweert dat “niemand mij zou geloven als ik zeg dat ik op Beekvliet een mooie tijd heb gehad.”
- De ‘taal- en kunstminnaar’ verwees voor zijn Beekvlietmemoires naar het ‘smoelenboek’ en onderwierp zijn klasgenoten met genoeg aan een minidictee van één woord, waarmee een drietal prijswinnaars een door hem getekende dierversje in de wacht sleepte.
- De ‘Belg’ herinnert zich van toen zijn reputatie om niet in een stramien te passen en ‘overal onderuit te komen’. De enige ‘brave periode’ in zijn Beekvliettijd bracht hij door op de ziekenzaal. Zijn wiskundeleerlar sprak de onsterfelijke en bemoedigende woorden: “Hoewel je uit Tilburg komt, ben je toch een aardige jongen.” Hij geniet al heel zijn leven van taal en het onderwijs daarin.
- De ‘volharder’ heeft noodgedwongen 8 jaar over Beekvliet gedaan. De lange schooltijd deed hem – ondanks een matig talent voor wiskunde - besluiten om de ‘geldwereld’ in te gaan. Het bankwezen bezorgde hem, naast vrouwelijk schoon, ongewild en niet door eigen schuld ook dramatische gebeurtenissen in zijn leven.

‘Een regent en een heer’

Het bijeengekomen klasje van 1967 verkeerde ook in het gelukkige gezelschap van twee geïnviteerde oud-leraren: Toon Ooms, regent en docent klassieke talen, en Norbert Smulders, docent Nederlands. Het ‘regeldriemanschap’ had hen eerst ook persoonlijk thuis bezocht met de uitnodiging voor deze reünie, waarbij zij beiden ook spreektijd kregen. Overigens staat in het lijvige boek van B-200 een uitvoerig interview met hen. Toon Ooms had zich desgevraagd voorbereid op een verhaal over zijn Beekvlietverleden, dat in 1940 begon en zonder een spoor van heimwee in een rechte lijn naar het priesterschap leidde. Na een jaar kapelaanschap in Uden voltooide hij op 32-jarige leeftijd zijn studie klassieke talen in Nijmegen. Natuurlijk zou deze studie hem voeren naar een leraarschap op Beekvliet, in de stellige wetenschap dat dat wel eens 33 jaar zou kunnen duren. De classicus zou ook de laatste regent van Beekvliet worden. In de jaren ’60 woedde de ‘grote storm’ die allerlei veranderingen teweegbracht en vanzelfsprekendheden deed verdwijnen. In november 1969 werd Toon Ooms vicaris bij bisschop Bluijssen, zijn bevriende oud-collega op Beekvliet. Met ingang van 1 januari 1970 eindigde zijn werk als regent en leraar van Beekvliet; enkel voor de eindexamenklas bleef hij tot het einde van het schooljaar 1969-1970 les geven. Er heerste een sfeer van optimisme en openheid, die onder zijn opvolger Ter Schure snel verdween. Na de sluiting van Beekvliet als seminarie kwam het

Oud-docent en regent Toon Ooms met zuster Liesbeth aan zijn zijde. Aan de tafel achter hen, Meggy Smeulders – Spierings, weduwe is van Chris Smeulders die geestelijk directeur was op het seminarie.

voortbestaan van de school als gymnasium aan de orde. Gelukkig met positief resultaat. Ooms zag dankbaar terug op een goede tijd en besloot met een wens: “Kijk naar de toekomst en de weg die voor je ligt!”

Norbert Smulders begon zijn terugblik met een verwijzing naar het gedicht ‘Beekvliet’ van onze jaargenoot Leo Mesman uit zijn dichtbundel ‘Vallend Licht’.

*Het witte licht valt door de tuimelramen.
Mijn eerste ochtend in de studiezaal.
Ik tuur onwennig naar de initialen
in de vernislaag van mijn lessenaar.
Oud is het meubel als het seminarie,
maar nieuw mijn potlood en mijn liniaal.
En naast mijn pennenzak met idealen
liggen de boeken, onbeduimd, klaar.
Van buiten komt de geur van natte bladeren,
heel lichtjes met latrinelucht doordrenkt.
Ik voel het heimwee en het najaar naderen
en ben beducht voor wat het leven brengt.*

Het daarin beschreven gevoel heeft Norbert tweemaal in zijn leven ervaren, als leerling en als surveillant. Waar hij in 1954 al ‘beducht’ voor was kreeg hij daadwerkelijk te lezen in een brief van de bisschop: de opdracht om leraar te worden op Beekvliet. Naast het geven van lessen Nederlands in verschillende klassen kwam daar bij het surveilleren in de morgenstudie in de kleine studiezaal. “Ik beantwoordde vragen waar geen vragen waren. Er ontstond onrust omdat ik ruimte gaf die ze niet gewend waren. Na dat jaar lesgeven mocht ik een lerarenopleiding gaan volgen. Ik moest me door een enorme berg literatuur heen worstelen, terwijl ik geen lezer was.” Een maagzweer en tijdelijke uitval was het gevolg. Zijn vervangster liet alle leerlingen met Sint-Nicolaas een bemoeidigend versje voor hem schrijven. Natuurlijk dankte Norbert zijn pupillen in dichtvorm en twee regels daarvan herinnerde hij zich nog, door ‘spontane rijm dwang’ ontstaan:

*Alleen uit rijmnood ben ik blijer
Met een vers van Brenninkmeijer*

Het schooljaar 1966-1967 leverde de eerste examenklas, waarvoor Norbert Smulders bevoegd was tot het afnemen van het examen. Ten bewijze van zijn professionele oordeelvaardigheid krijgen de aanwezige exa-

Oud-docent Norbert Smulders

minandi van 1967 ter plaatse en bijna vijftig jaar na dato inzage in de door hem in zijn persoonlijk archief bewaarde motivatie bij de cijfers van hun examenwerk.

Een prangende vraag wordt hem door een oudleerling voorgelegd: waarom droeg hij destijds de bijnaam 'Bloedje'? Smulders vermoedt dat hij het antwoord weet. "Mijn eerste jaar waren de lessen met name op de Kleine Figuur – mede onder invloed van de rommeligheid in de morgenstudie – nogal rumoerig. Van af het begin van mijn tweede jaar trad ik heel streng op, wat me kennelijk de kwalificatie 'bloedhond' opleverde."

De 'zwarte jaren' op Beekvliet werden naar zijn eigen idee wat opgefleurd door de contacten met de leerlingen bij het toneel, de debatingclub en de schoolbladen. Maar gelukkig kwam de 'verlossing' van Beekvliet in 1970, toen hij benoemd werd aan het Instituut voor Doven. Na het uitspreken van zijn naar eigen zeggen twijfelachtige rol op Beekvliet oogst Norbert Smulders een daverend en welgemeend applaus voor zijn persoonlijke ontboezemingen.

Trots op prijs van 'heerom' Knippenberg

door Tjeu van Ras

Drs. Willy Knippenberg (1910-2005) was tot het begin van de jaren '70 docent aan het kleinseminarie, later Gymnasium Beekvliet. Hij doceerde biologie en klassieke talen en hield zich in zijn 'vrije tijd' met talrijke liefhebberijen bezig. Grote bekendheid en waardering verwierf hij in Brabant met zijn heemkundig onderzoek en zijn vele publicaties op dat gebied. Naar hem is de tweejaarlijkse Knippenbergprijs genoemd die aan een heemkundekring of een heemkundig project wordt toegekend. Zo blijft zijn naam en zijn werk onder de aandacht. Vooral met de bedoeling om in zijn geest heemkundige projecten te stimuleren. Tot groot genoegen van zijn familie, neven en nichten.

De oom van het tijgervel

Ze zitten of staan bescheiden (op een Nederlands stukje grond!) achter in de zaal van het gemeentehuis van het Belgische Baarle-Hertog, Marlene Rijckmans, Luuk Knippenberg en Ietje Bakker. Bescheiden, maar vol trots op hun heerom Willy Knippenberg, die deze middag centraal staat bij de uitreiking plaats van de Knippenbergprijs, vernoemd naar de oud-docent van Beekvliet. Drie genomineerden zijn er geselecteerd voor de twee-

v.l.n.r. Marlene Rijckman, Luuk Knippenberg en Ietje Bakker.

jaarlijkse prijs en zij vertellen voorafgaand aan de prijsuitreiking waar ze zich mee bezig houden. De twee nichtjes en de neef volgen het met belangstelling. In de pauze vertellen ze over hun heerom, die decennia-lang talloze Beekvlieters les gaf in de klassieke talen, in de biologie - toen natuurlijke historie geheten - en de geschiedenis van de oudheid.

“Hij was een heel aparte heerom”, zegt zijn neef Luuk Knippenberg. “Hij was mijn peetoom. Op een van mijn verjaardagen kwam hij zomaar aanzetten met een echt tijgervel.” Voor Marlene Rijckmans was het een ‘leuke heerom’. “Hij kwam vaak op visite. Met zijn zus Elly - onze tante - stroopte hij alle markten af.” Willy Knippenberg was een familieman. Ietje Bakker: “Als er iets in de familie te doen was, kwam hij altijd. Deed de mis bij trouwpartijen en doopte de kinderen.” Waar leerlingen van Beekvliet misschien tegen de docent opkeken was dat in de familie heel anders. “Hij was helemaal niet autoritair, gewoon een heel aardige oom.”

Paniek

Alle drie denken ze met plezier terug aan hun heerom, de benaming waarmee in die tijd neven en nichten voor een priester aanspraken. En ook aan hun bezoeken aan Beekvliet. “Dat was vooral bij bepaalde feesten. Ik herinner me dat hij een groot terrarium op zijn kamer had. We zijn er ooit geweest toen er een slang was ontsnapt. Dat was paniek.”, aldus Marlene Rijckman.

De Knippenbergprijs 2016, bestaande uit een geldbedrag van 1000 euro, een legpenning en een oorkonde, ging naar Wim de Bakker uit Oosterwijk voor zijn jarenlange inzet om de kadastragegevens voor iedereen toegankelijk te maken. De twee andere genomineerden ontvingen een geldprijs van 500 euro. TN-redactievoorzitter Peter van Overbruggen is bestuurslid van de Stichting Knippenbergprijs

Mijn verhaal, herinneringen uit het leven van Niek Rijniers

Door Peter van Overbruggen

Het is bepaald niet de eerste keer, dat we in *Tempora Nostra* aandacht besteden aan het 'levensverhaal' van een oud-Beekvlieter. Het is opvallend (of misschien juist niet) hoeveel oud-leerlingen hun herinneringen op een of andere manier hebben geboekstaafd. Onlangs kwam ik in gesprek met Niek Rijniers, Beekvlietganger van 1943 tot 1950. Dit jaar (2016) heeft hij zijn persoonlijk verhaal in een fraai boekwerkje van 119 pagina's uitgegeven. Met name de periode van het seminarie Beekvliet heb ik in mijn leeservaring verwerkt.

Niek Rijniers werd in 1931 geboren in Helmond als zoon van het hoofd van de Openbare Lagere School. Uiteraard gingen de kinderen naar de school van hun vader, hoewel in die tijd voor katholieken het volgen van 'profaan' onderwijs bepaald niet gebruikelijk was.

Het gezin Rijniers maakt enerverende oorlogsjaren mee. Vader was sinds de mobilisatie vrijwilliger van het Korps Luchtwachtdienst in de rang van sergeant. Na de Duitse inval van 10 mei 1940 vertrok hij met een aantal mannen van zijn korps 'in westelijke richting'. Van teruggekeerde

Niek Rijniers

manschappen kwam het bericht dat de boot, waarmee de groep van Rijniers, na inschepping in Duinkerken, door een bommenwerper was getroffen. Drie mannen waren gesneuveld en vier vermist, onder wie vader Rijniers. ‘Vermist’ betekende echter nog wel hoop voor moeder, die met drie zoons en een dochter onzekere tijden tegemoet ging. Toen bleek dat in de openbare school een ‘Deutsche Schule’ was ondergebracht, werden de kinderen Rijniers door moeder resoluut naar de parochiële school overgeplaatst. Hierna ging voor Niek eindelijk een lang gekoesterde wens in vervulling: vertrek naar het klein-seminarie.

Oorlogsjaren in de diaspora

Maar Beekvliet zou het nog niet worden. Vanwege de vordering van dat seminariegebouw als gijzelaarskamp door de Duitsers kwam Niek als eersteklasser in 1943 met 81 andere jongens in een nonnenklooster te Eersel terecht. Het verloop was daar echter vrij groot, omdat veel studenten teleurgesteld raakten in hun verwachtingen. De oorlogsspanning was ook daar voelbaar. Zo bleken in de kelder onder de studiezaal bedden van onderduikers te staan. Toen de jongens dat bij toeval ontdekten, werden ze zwaar onder druk gezet om dit geheim te houden. Het werd al bij al een onregelmatige, enerverende, maar soms ook ongedwongen schooltijd. Leraar Geboers stroopte stad en land af om voedsel voor de jonge hongerige magen te verzamelen. De later geschreven liedregels herinneren hieraan: “Daar reed, daar reed, daar reed Geboers naar Udenhout met zijne wagen stout, met zijne wagen stout...”

Bevrijding met een gitzwarte rand

In september 1944 werd Helmond, de geboortestad van Niek, bevrijd, met feestelijkheden alom. Maar niet voor de familie Rijniers. In een landelijk blad stond plotseling de naam van Nieks vader te lezen tussen de gesneuvelden. Hoewel er geen enkel bewijs van zijn overlijden te traceren was, ook niet via het Rode Kruis, drong de zekerheid en de aanvaarding van dit trieste lot toch langzaam tot het gezin door.

Bij de bevrijding van het Zuiden in 1944 was Beekvliet nog niet vrijgegeven, zodat Niek naar Udenhout ging voor het tweede leerjaar. Huize Vincentius bood onderdak aan leerjaar 2 en 3, en verder ook aan gehandicapte jongeren. Een deel was ingericht als hospitaal voor gewonde Poolse militairen. Maar ook daar was het oorlogsgedruis nog te horen van de beruchte V-1’s. Een van die vliegende Duitse bommen trof ook Huize Vincentius. De aangerichte ravage, met totaal verdwenen raamkozijnen en letterlijk leeggezogen boekenkasten, leidde tot een vervroegde ‘V-1- (winter)vakantie’.

Eindelijk naar Beekvliet

Na de grote zomervakantie lag dan eindelijk Beekvliet op de terugkomst van de seminaristen te wachten. Niek ging naar de derde klas ('Etymologie'). De pogingen om orde en discipline weer in te voeren werd door de in de 'diaspora' vrijgevochten studenten als hinderlijk ervaren. De rege en priesterdocenten, de 'Gooi' (Goden) genaamd, zetelend op hun 'Olympus' (statige hoofdbouw) voerden een straf regiem in, waarbij zelfs opgestroopte mouwen als aanstootgevend werden verboden en blote sportbenen met lange zwarte kousen bedekt dienden te zijn. Tijdens de vertoning van een film, waarin een zwembadscène voorkwam, werd het verfoeide fragment afgedekt door een schaakbord voor de lens te houden. Die actie prikkelde dan juist weer de ongebreidelde puberfantasie van de studenten!

Naast de 'Speisesaal 1' was er nog een ander oorlogsrelict: de Duitse bouw, waar Willy Knippenberg zijn natuurmuseum had en in de binnentuin slangen hield, waarvan er op een dag eentje naar het dorpscentrum was ontsnapt.

Gedicht voor vader

Voor velen waren de schoolvorderingen, vanwege de onregelmatige oorlogsjaren, beneden peil. Niek moest het derde jaar doubleren. Naar eigen zeggen was hij een middelmatige student. Een bijzondere herinnering uit de Poësis (vijfde klas) is hem bijgebleven. De studenten werden

Niek (in pofbroek) voor Beekvliet (1947) met ouders en broer Wim

gestimuleerd gedichten voor te dragen en die ook zelf te schrijven. De uren die je daarvoor gebruikte, werden beloond met een vrijstelling voor een vertaling van een Latijnse tekst. In dat jaar schreef Niek onder meer een gedicht over het verlies van zijn vader.

Afscheid

*Nog staat u voor mijn ogen, vader,
Zoals 'k u zag de laatste keer:
"Dag vrouw, dag kinderen. Enkele dagen,
Dan is 't voorbij en keer ik weer."*

*Het was uw plicht: u bent vertrokken
Vol goede moed en met een lach.
En op de hoek dat laatste wuiven
Van handen, die ik nooit meer zag.*

*De vijand kwam: u was verdwenen,
Maar elke sombere oorlogsnacht,
Als wij, uw kinderen, rustig sliepen
Was 't Moeder, die steeds aan u dacht.*

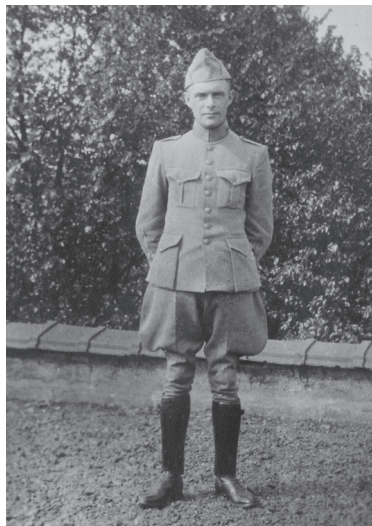
*En op mijn vraag, waar vader zijn mocht
Zag 'k slechts in Moeders ogen 'n traan;
Geen antwoord kwam dan van haar lippen,
Ze keek me droevig, vragend aan.*

*Maar, Vader, bent u dan verdwenen
En kan 'k nooit knielen aan uw graf,
Het voorbeeld zal ik nooit vergeten,
Dat u aan ons, uw kinderen, gaf.*

(29 november 1948)

'Duce' Van Miert

Goede herinneringen heeft Niek aan de vele activiteiten op Beekvliet: de voetbalwedstrijden, zijn rol als voorzitter van de Missieclub, het jaarlijkse vliegerfestijn, de grote reis naar Rome in het Heilig Jaar 1950, met vijf docen-

Jan van Miert als reisleader in Rome

ten en als reisleader Italiëkenner Jan van Miert. De laatste werd door de studenten 'Duce' genoemd, welke titel tijdens de reis in Italië niet hardop gebezigd mocht worden. Voor 200 gulden konden 19 studenten van Poësis en Rhetorica mee; de 20e gratis plaats werd verloot.

Met plezier denkt Niek terug aan de toneeluitvoeringen bij bijzondere gelegenheden. Twee maal speelde hij een vrouwenrol. Als pastoorsmeid in een kerstspel van Bomans en in het Griekse

drama 'Alkestes' de rol van slavin. Floris van der Putt had hem hiervoor geleerd om klinkers zo te laten jammeren, dat die uit zijn mond zo min mogelijk hees klonken.

Haaren en verder...

In september 1950 begint Niek aan zijn studie filosofie en theologie aan het groot-seminarie Haaren. Hij memoreert het ontvangen van de lagere wijdingen, waaronder het 'duivelbezweringschap'! Uiteindelijk wordt hij in 1956 met 22 jaargenoten (van de 29 uit het startjaar) priester gewijd, een voor hem emotionele gebeurtenis. Toen hij na die plechtigheid zijn moeder de zegen gaf, waren zijn woorden; "Moeder, ik ben zo gelukkig." Maar het zou verkeren...

Het gaat te ver om de kapelaans en eerste priesterjaren van Niek hier te beschrijven. Gemakkelijk was het niet voor de onervaren wijdeling: aan trouwlustigen seksuele voorlichting geven, sekservaringen aanhoren in de biechtstoel, maar ook mooie taken als dopen en huwelijken inwijden. Diverse pastorale taken volgden. Na Berghem: Tilburg, Nijmegen, Eindhoven en tot slot als aalmoezenier in Nijmegen en Volkel.

De verandering

De twijfel van Niek of dit priesterleven wel zijn ultieme bestemming zou zijn, was al eerder aan hem beginnen te knagen. Het gemis aan team-

Cees Remmers zegent huwelijk in (1970)

geest in de pastorie en het vooruitzicht op een 'levenslange eenzame toekomst' waren pijnlijke ervaringen. Hij bespeurde soortgelijke frustraties ook bij collega's. Het gevoel dat een vrouw en kinderen hem gelukkiger zouden maken, groeide gestaag.

Om een lang liefdesverhaal kort te maken: de hem al bekende Riet werd de vrouw van zijn leven. Op 4 februari 1970 werd hun huwelijk ingezegend door oud-Beekvlieter Cees Remmers.

Intussen kon, na een eerste afwijzing, het tweede verzoek aan 'Rome' om ontheffing van de celibaatsbelofte met een zwaarwichtige reden worden ondersteund: Riet was zwanger! Samen kregen ze twee dochters en een zoon.

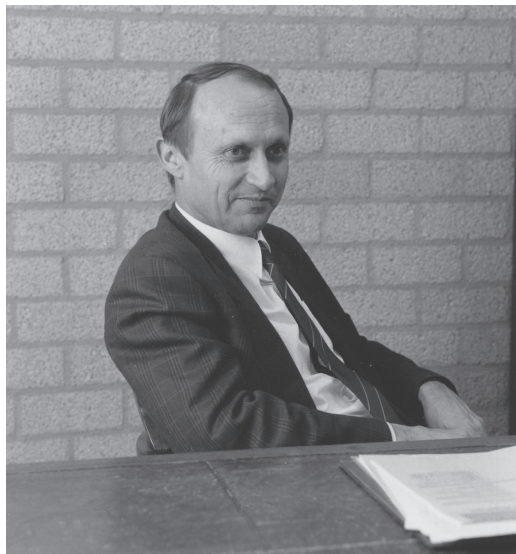
In het vlot geschreven verhaal laat Niek over het algemeen een milde toon horen, maar één persoonlijke teleurstelling klinkt met name in het 'aanhangel' van zijn boek duidelijk door. Hoewel Niek kerkelijk betrokken en actief is gebleven en hem dat veel voldoening geeft, betreurt hij het dat 'ex-priesters' als hij geen 'volwaardige rol' kunnen vervullen in de kerk.

Bron: Mijn Verhaal. Herinneringen uit het leven van Niek Rijniers. 2016

Wat stond er 25 jaar geleden in het lijfblad van de reïnistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat? Vaste schrijver was reactor Arnold Wintjes. Zijn column zou ook dit jaar kunnen zijn geschreven.

door Kees Quinten

“Het onderwijs klaagt en soms terecht. Meestal wordt er om rust geroepen. Van de mens voor de klas is dat een niet onbegrijpelijke verzuchting. Maar ook organisatorisch is er altijd wel wat aan de hand. De BAVO, staat voor Basisvorming, komt in mei in de Kamer.... Al tijden lang maken we ons zorgen over de aantrekkelijkheid of liever onaantrekkelijkheid van het leraarschap.... Blijkt dat de laatste jaren steeds minder mensen bereid te zijn om via universiteiten een eerstegraads bevoegdheid te behalen.... Economen waren jarenlang niet te krijgen; door de grote aanmaak is dat nu iets beter maar daartegenover vrezen we het ergste voor wiskundigen, natuurkundigen en chemici. Ook de moderne talen worden een probleem. Diegenen die op de universiteit deze vakken nog kiezen hebben allemaal iets van communicatie voor ogen maar zelden het krijtje of het bord.... Beekvlief heeft momenteel 19 vrouwelijke docenten op een totaal van 50. Maar ook voor haar geldt het probleem van de aanvangssalarissen. Er zijn meer bezwaren tegen het leraarschap maar

Oud-rector Arnold Wintjes

het wordt toch werkelijk te dol dat een beginnend leraar niet hoger wordt aangeslagen dan f. 2.672 per maand voor een 40-urige werkweek (29 lessen)...Het leraarschap is nooit een goudmijn geweest; de aard van het werk, de randvoorwaarden en de maatschappelijke status maakten het een en ander goed. Nu dreigt daar ook de klad in te komen.”

Selectie uit “Reglement Grote Cour (klas 2 t/m 4) 1963-1964”

Een paar krenten uit de pap willen we jullie niet onthouden.

Roken

De Grote Figuur (klas 2) rookt niet. Bezit van rookartikelen is voor hen niet toegestaan. De Grammatica en Syntaxis (klas 3 en 4) roken gedurende de week: in de morgen-, middag- en avondrecreatie en tijdens de wandeling; 's zondags altijd behalve voor de Hoogmis en de avondstudie. Rook met mate!!!

Telefoneren

Hiervoor is steeds verlof nodig van de Prefect.

Boeken

Leesboeken, die men heeft, moeten worden gekeurd, tenzij uit de klascatalogoog blijkt, dat het boek voor je is goedgekeurd. Tijdschriften laat men ook keuren.

Douche

Men maakt volgens de aangegeven beurt iedere week gebruik van de douche. Omwisseling van beurten geschiedt in overleg met de Prefect.

Slaapzaal

Op de slaapzaal is altijd een strikt stilzwijgen voorgeschreven.

Men komt nooit in het “kamertje” van een ander.

Stuur regelmatig je was naar huis.

Vermijd 's nachts zo veel mogelijk het gaan naar wc's.

Neem voldoende tijd om jezelf te wassen en je uiterlijk te verzorgen.

Vanaf 1991 heeft Toon Verdonk gedurende een reeks van jaren zijn inspirerende visie op het milieu weergegeven in een column.

“Gelukkig zien steeds meer mensen in dat we ‘Iets aan het milieu moeten doen’. Maar goed ook, want anders zal het milieu veel

Toon Verdonk

doen aan ons.... Uit de milieukunde komt duidelijk als natuurwet de KRINGLOOP naar voren. Er wordt geen molecule verspild en daarom is er al miljoenen jaren leven mogelijk. Maar biologen worden slechts geloofd als het (bijna) te laat is en men letterlijk poepjes gaat ruiken.... Wat niet kringloopt teert in op grondstoffen en levert ongewenst afval.”

De Beekvlietkroniek vermeldt een uitzonderlijk goed examenresultaat over 1991.

Van de 126 kandidaten zijn er 122 geslaagd, dat is 96,82 %. Het schooljaar 1991-1992 gaat met 705 leerlingen van start; 355 jongens en 350 meisjes. Er startten 132 leerlingen in de brugklas en 113 in klas 6. Ten opzichte van het vorig schooljaar is het leerlingenaantal met 16 gedaald.

Personalia

Getrouwd

Op 8 oktober zijn Chantal Spierings en Luuk Leering getrouwd. Een bruiloft met een dubbel Beekvliet-tintje: Chantal deed op Beekvliet examen in 2005, Luuk is er sinds twee jaar docent biologie en science.

Geboren

Op 5 augustus is geboren Noor, dochter van Dirk Latijnhouwers (2005) en Loeki Bouwmans.

Op 28 augustus is geboren Benjamin, zoon van Anke Poelman-Scheffers (2003) en Sander Poelman, kleinzoon van Miek Scheffers-Sap (docente schei- en natuurkunde van 1981 tot 2011).

Op 31 augustus is geboren Senn, zoon van Nick en Susan Vrijhoeven. Nick is docent LO op Beekvliet.

Op 18 september is geboren David, zoon van Barry van den Heuvel (2005) en Marije van den Heuvel-Haverhals.

Op 25 september is geboren Max, zoon van Gerard-Jan Princée (2001) en Hilke Nijmeijer.

Overleden

Op 2 oktober overleed Jeroen Oerlemans, oorlogsfotograaf, in Sirte (Libië), op 46-jarige leeftijd. Jeroen was van 1982 tot 1987 leerling op Beekvliet.

Afgestudeerd

Op 28 september behaalde Floris Hieselaar (2010) zijn masterdiploma Chemical Engineering aan de Technische Universiteit Eindhoven.

Op 1 oktober behaalde Sophie Sadek (2008) cum laude haar masterdiploma Organizational Change and Consulting aan de Rotterdam School of Management van de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Op 5 oktober ontving Evy van der Aa (2011) haar masterdiploma Bestuurskunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

Gepromoveerd

Op 4 november is aan de Radboud Universiteit Nijmegen Nan Eshuis (2004) cum laude gepromoveerd. De titel van zijn proefschrift is: 'Hyperpolarized NMR in Trace Analysis', ondertitel 'para-hydrogen induced polarization methods for the investigation of sub-micromolar analytes in complex mixtures by 1D and 2D NMR'. Zijn baanbrekende werk heeft de universiteit o.a. een patent opgeleverd.

Op 29 november is Josefiën van Olmen (1992) gepromoveerd aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Haar proefschrift is getiteld 'Care for chronic diseases in low income countries – the health system perspective and self-management of diabetes'.

Benoeming

Per 25 augustus is Camiel Boon (1998), als oogarts werkzaam in het Leids Universitair Medisch Centrum, benoemd tot hoogleraar Klinische Ophthalmogenetica aan de Universiteit van Amsterdam.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2017. De kopij daarvoor dient vóór 1 maart 2017 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989), Patrick van Aarle (1993) en Cees ter Stege (1980).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalía sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Martens, Sint-Michielsgestel;

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen
Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

*Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging:
www.gymnasiumbeekvliet.nl*

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)

Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4

Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIËLSGESTEL

Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000

Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :

Adres :

Postcode : Woonplaats : Land* :

Telefoon : E-mailadres :

Examenjaar : Studierichting : Beroep :

Rekeningnummer (IBAN) : Bank Identificatie (BIC)** :

Plaats en datum : Handtekening :

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIËLSGESTEL

